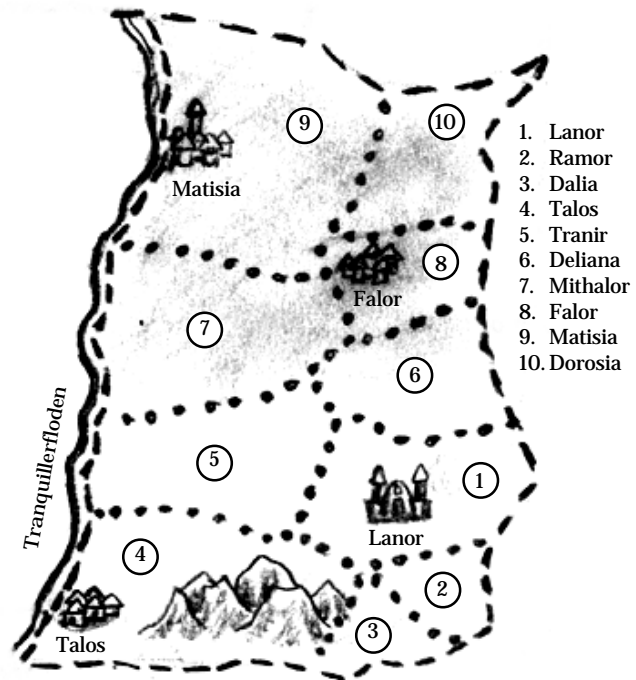

Delinor

Invånarantal:	ca 260 000 invånare.
Areal:	ca 140 000 km ² .
Huvudstad:	Lanor (4 500 invånare).
Stadsöverhuvud:	Prins Nolin Ati.
Styrelseform:	Autokratisk feodalism.
Export:	Jordbruksprodukter, och metaller.
Import:	Inte i någon större skala.
Välstånd:	Gott.
Armé:	Medelstor disciplinerad armé, splittrad i två delar.
Religion:	Aronadom och Litonism.
Övrigt:	Pågär "tyst" religionskrig.

HISTORIA

Delinors folk har så länge riket funnits undgått större svältperioder, missväxter och pester. Landet i dalen har länge setts på som ett dolt paradiset där det varit varmt och lyckligt. Ofta har det också varit så, den enda riktigt stora krisen var väl hungernöden år 1212 efter friheten ur Rodinas grepp, vilken enligt sägnen varade i tio år och en dag.

År 1304 marscherade markoriska styrkor västerut och spred sin kultur, men genom skicklig diplomati av Kung Cloras Sarmati så undgick Delinor en invasion. Markoriens blickar vändes då endast mot de norra saturbefolkade trakterna (se Runan #22) där Wael ligger idag. När denna provins ville bli självständig hjälpte Delinor till både med krigsmateriel och guld.

Nu hotas landet på nytt, men denna gång från väster i skepnad av Zhu Kemp-lak. Trots de inrikespolitiska problemen och den i övrigt inte allt för imponerande krigsmakten så bevisar historien (kempleser och rolanska klaner har nu och då gjort sporadiska räder mot landet) att det ofta kostar mer än det smakar att anfälla Delinor. Landets naturliga försvar, floden och bergen, har alltid skyddat landet från krig och konflikter.

Inbördeskriget rasade vilt för ca femtio år sedan då ärkekordul Tuvalde Gadalt tillträdde posten som ledare för norra delinors litonistiska kyrka. Han var en riktig hetsporre som dessutom blev känd för att ha jagat kattare och syndare i dem egna leden. En fruktad kyrklig inkvisitionsorden, Tuvaldeorden, är uppkallad efter honom.

GEOGRAFI

Delinor ligger i kärnan av Tadinor; västerut ligger Zhu Kemp-lak och i sydväst Tuck Kemp-lak. Norr om Delinor ligger Wael och österut det splittrade klanriket Rolanien. Tranquillerfloden utgör en naturlig gräns mot både Zhu- och Tuck Kemp-lak.

Delinor är egentligen en enorm dalgång, även kallad Tadinorklyftan. Hela landet ligger skyddat bakom höga klyftor och berg. Att anlända till Delinor, över snötäckt och blåsiga berg, är underbart. Efter ett tag öppnar sig bergen och Delinor uppenbaras nedanför. Varna vindar blåser över landet och man kan plocka oliver från träden. Även ur försvarsynpunkt är läget i dalen mycket bra, fienden kan upptäckas i tid och med få män kan man orsaka enorma skador i bergspassen. Detta

var till stor nytta förr, men numera slits ju landet i tu av ett sorgligt inbördeskrig.

Inom Delinors gränser ligger mestadels slättlandskap, men även ett mindre bergsmassiv i söder berg och lite kullar i sydväst. Fälten är ofta odlade eller betesmarker för boskap. Här och var står dungar eller mindre skogspartier.

Klimatet i Delinor är ganska stabilt, från en medeltemperatur på 25-35 grader på sommaren till ca 10-15 på vintern. Det goda klimatet i dalen beror antagligen på dess goda läge. Nederbörden är ganska riklig och på vintern kan det falla snö i bergen. Den väldiga Tranquillerfloden fryser nästan aldrig.

Tranquillerfloden

Tranquillerfloden startar vid de tuckiska bergen i Tuck Kemp-lak och slutar i en sjö mitt i Wael. År 1367 bestämde sig dock tuckerna att förbinda floden med havet och byggde således en kanal från bergen till kusten som stod färdig 1453. Wael följde deras exempel och grävde i sin tur en kanal från sjön till havet i norr som togs i bruk ett par år senare. Detta var likt en renässans för handeln i regionen som nu kunde transportera varor längs floden, istället för att som förut segla runt hela Tadinor. Även handelsmän långväga ifrån drog stor nytta

av den nu utbyggda Tranquillerfloden då den underlättade resor från t ex Rodina till Harbadh. En annan viktig faktor som bidrog till kanalens/flodens popularitet är det faktumet att det går att färdas uppströms utan större problem, Tranquillerfloden har aldrig varit speciellt ström. I vissa kritiska etapper kan man dessutom ta hjälp av hästar som drar vid stranden.

Kanalen bidrog och bidrar fortfarande med anseliga summor i form av tullavgifter till kanaländernas statskassor. Zhu Kemplak och Delinor, vilka har Tranquillerfloden som gemensam gräns men ej någon kanal, hjälpte till med kanalprojektet (Zhu Kemplak understödde Tuck Kemplak och Delinor Wael) och även för dem visade sig pengarna vara en mycket lönande investering. De får hårdvaluta i form av tullavgifter i sina hamnar längs floden.

FOLKSLAG

Utseende

Delinorerna har oftast blont till ljusbrunt hår och blå eller gröna ögon. Invånarna i landet är överlag ganska korta men bredaxlade. Hyn är förhållandevis ljus och de är ofta häriga, det sistnämnda något man i Delinor enbart är stolt över - man som kvinna. Ungefär var tusende delinorer föds med snö vitt hår. Aronerna (se nedan) kallar dessa för underbarn skänkta från deras gud, Arona. De vithåriga har bortsett från håret på hjässan ingen övrig hårväxt alls.

Språk

Alla Delinorer behärskar delinorska. Delinorska låter för utomstående lustigt grötigt. Första gången man hör det kan det vara svårt att hålla sig för skratt. Delinorerna själva tycker dock att språket är vackert och tar mycket hårt vid sig om man förolämpar det. Det sägs att en bonde till och med korsfäst en rodinsk köpman när han skrattat åt bonden när denne grät med sin fru.

I städerna klarar sju av tio av att ta sig fram på Todintunga men på landsbygden är chansen minimal att man skall finna språkkunniga delinorer.

Karaktärsdrag

Delinorerna har en benägenhet av att vara är misstänksamma och lättretliga. De är ofta ganska oförsiktiga vilket lätt kan leda till att de gör oförnuftiga saker. Vidare har de svårt att komma överens med främlingar, vilket ofta beror på att de är ganska själviska och ogillar nya ansikten. De flesta delinorer är i dagens läge hängivet troende och sätter ofta religionen i centrum. De flesta tycker att krig är en onödig lösning, även om det ofta bryter ut små släktfejder utan att någon höjer på ögonbrynen. Delinoren är i grund och botten en fredlig människa, men eftersom hon har så svårt att umgås med andra uppstår ofta problem och bråk.

Bland befolkningen dväljs många skickliga jordbrukare och de är även ett folk som är skickliga på att arbeta med metaller. I

Delinor finns en någorlunda god och rättvist fördelad ekonomi vilket lätt till få uppror och bråk mellan hög och låg. I jämförelse med t ex Markorien och Wael så har de fattiga det inte alls lika svårt.

Vissa tror att Delinorerna är ett bergsfolk som härstammar från bergen i södra Delinor. Det kan vara sant, eftersom Delinorerna mycket riktigt trivs bra i bergen.

STÄDER

Städerna i Delinor är inte överdrivet stora (som i Rodina) men inte heller så värst små. Husen är oftast byggda i sten och Delinorerna är utmärkta arkitekter och husbyggare. En stor del av husen är envåningshus men det finns många undantag. Hus byggda i fler än en våning förekommer oftast i de rikare delarna av städerna. Bottenvåningen består av två fyrkantiga hus som står intill varandra. Utanför det ena huset ligger en liten trädgård. Därifrån går en trappa som leder till en, oftast odlad, terrass som ligger på taket till det första huset. På taket till det andra bottenvåningshuset står ytterligare ett hus med samma platta tak, och från detta finns en dörr ut till terrassen. Rikt folk äger ibland flera sådana hus och förbinder dem med varandra med trappor och dörrar. Ett hus kan då vara tjänstefolkets, ett annat kontor och ett tredje bostad, exempelvis. Ofta så ligger dessa trappstegshus rygg i rygg

med varandra, så att de i genomskärning liknar en prispall. Det finns även fall då det finns ytterligare trappsteg, d v s tre eller flera hus på varandra bakom grundbyggnationen.

Lanor

Denna stad är Delinors huvudstad. Den ligger i länet Lanor där majoriteten är Aroner. Staden är den största i landet och har 4 500 invånare. Byggnader utav vikt i Lanor är bl a Aronadomens svartvita rikstempel och konungens omtalade terraspalats. Palatset liknar en pyramid, består av tio platåer som blir mindre och mindre och tillslut på toppen står ett ensamt torn täckt av mosaik i vackra mönster. På varje platå finns en underbar trädgård. I staden kan man köpa metallsmiden och säd till bra priser. Litonister är starkt ogillade. Tre vägar leder in i den oskyddade staden och där de slingrar sig in står vid varje ställe ett fyra vånings vaktorn i bastant trä. Tornen är målade i härliga färger och mönster av en av landets mest berömda konstnärer: Olav Quador.

Talos

Denna stad är landets främsta gruvstad. Här förädlas malm och här smids smycken, vapen och verktyg. Talos folk hatar allt som har med litonismen att göra och de få litonister som vågar sig hit råkar ofta ut för hemska "olyckor". Här lever runt 2 500 invånare. Staden skyddas av en enkel stadsmur i vit sten med fyra stadsportar med bastanta porthus i kalksten. Muren patrulleras flitigt av stadsvakten och garnisonen.

Falor

Denna stad är Delinors mest tätbefolkade stad. Detta är nog den största anledningen till att slummen har brett ut sig och är betydligt större än i andra delinorska städer. Detta är Litonismens högsäte i landet och kyrkans legosoldater håller ordningen. Av stadens 4 000 invånare lever nästan 700 i slummen. En stor sikasia (litonistisk kyrka) ligger på en kulle i staden och den omges av träpallisader och legosoldaternas barracker.

Matisia

Denna stad är landets största och viktigaste handelsstad. Den ligger vid floden Tranquiller och från Matisias hamn skeppas en del metaller som ska till Wael och nästan alla jordbruksprodukter och metaller som exporteras till Rodina. Här breder 1 500 människor ut sig och de ogillar i allmänhet Aroner. Större delen av den Norra armén (se nedan) ligger förlagd här. Det enda riktiga försvarsverket är en gammal förfallen borg i södra delen av staden. En del av borgen används av en rik örthandlare med tjänare och assistenter.

HANDEL

Delinor exporterar metaller till Wael och metaller och jordbruksprodukter till Rodina i stora mängder, förutom den mer sporadiska handeln med enskilda köpmän. De metaller som bryts i bergen i landet är framförallt silver och koppar, men även järn i mindre mängder. Denna ihärdiga

kommers ger riket en god, stadig inkomst. Arbetarna inom de delinorska exportnäringarna är förhållandevis välbetalda och konkurrensen om jobben är stor.

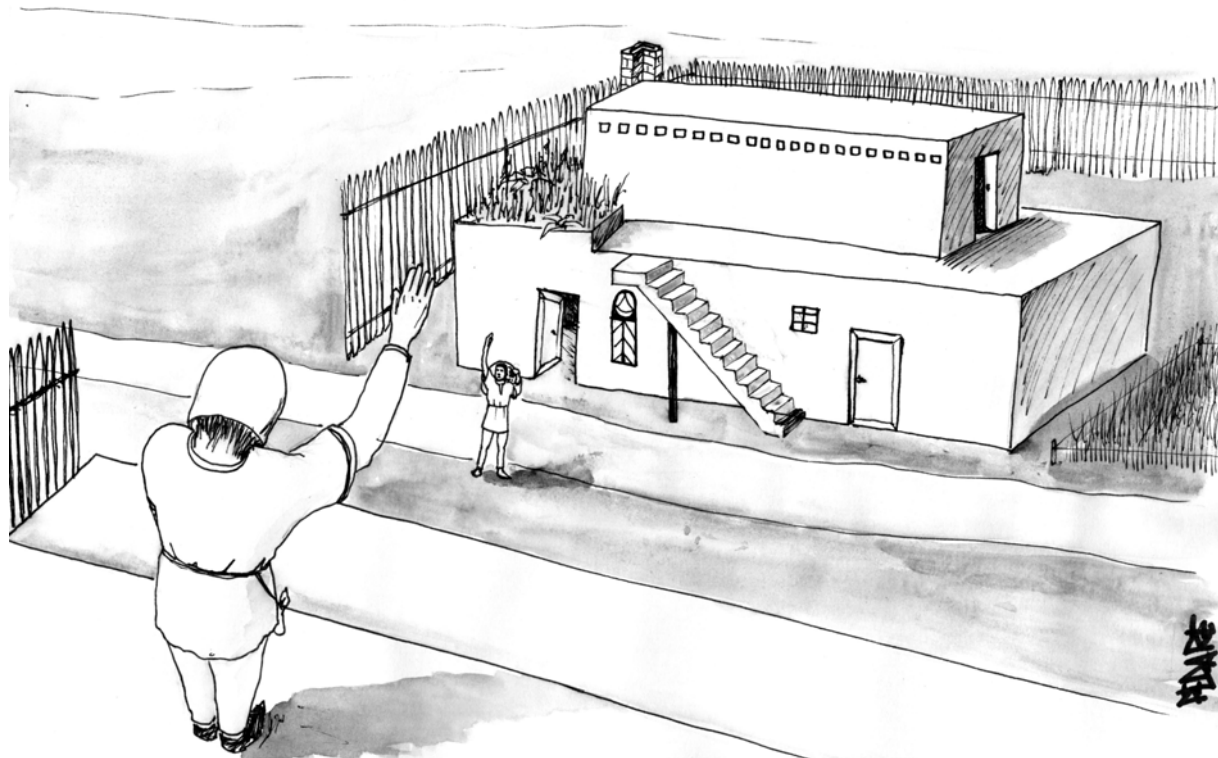
STYRELSESKICK

Delinor styrs av Prins Nolin Ati. Varje län har en länsherre, som i sin tur har vassaller under sig i ett komplicerat hierarkiskt system. Adeln, eller Febgar som de heter på delinorska, har inte så stor makt som de helst velat och deras sammanhållning är inte god. Prinsen har ganska god kontroll, men den klart största maktfaktorn i landet är de två kyrkorna. Prins Ati har ännu inte blandat sig i religionskriget, trots att det är allmänt känt att han tillber Arona.

UTRIKESPOLITIK

Delinor har goda förbindelser med Rodina, vilket bottnar i deras lönsamma handelsavtal.

Förbindelserna med Wael har tidigare varit mycket bra. Sedan Delinor hjälpte Wael att slå sig fria från Markorien var de två länderna så gott som allierade. På senare år så har dock rikena kommit ihop sig över småsaker, vilket avsevärt försämrat kontakten. Prinsen ogillar Fnira Hultigsdottir och hennes sätt att styra Wael. I norra Delinor är förbindelserna till grannlandet något bättre tack vare litonistkyrkans arbete. I söder anser dock många

att det var waelierna som smittade de norra f d bröderna och systrarna med sin förrädiska trosdynga.

Delinor har tidigare haft bra diplomatisk kontakt med Tuck Kemplak, men den sämjan är numera historia.

Landet har även bristfällig kontakt med klanerna i Rolanien, men Delinor verkar inte vilja blanda sig i deras förehavanden (läs inbördeskrig) då man har fullt upp med de inre konflikterna (av samma art).

I flera officiella uttalanden har prinsen med förakt förlöjligat Zhu Kemplak och deras tankar om herravälde på Tadinor. Detta är nog bara ett knep för att höja folkets moral, faktum är att många anar att landet är en alltför lockande sockerbit för att inte sväljas av Karzan. Kungen har redan låtit riva ett antal broar över Tranquillerfloden över till Zhu Kemplak och gränsposteringarna har blivit förstärkta. Befolkningen i Delinor verkar mindre angelägna, medan kungen och adeln i varje fall visar ett visst intresse i att förbereda försvaret. Men det bör sägas att Delinor redan är försvagat och vad som är av större vikt; splittrat. Om kempleserna spelar sina kort väl är det mycket möjligt att de erövrar Delinor på en sommar.

KRIGSMAKT

Delinors krigsmakt är uppdelat i två hälfter, Nordarmén och Sydarmén. Eftersom de delinorska styrkorna för inte så länge sedan var enade under samma baner, så är de båda - nu skilda - arméerna likadant uppbyggda och utrustade. Grundenheten är kompaniet, som består av hundra soldater, plus högre officerare musikanter, tross, fanbärare etcetera. Moralen och disciplinen kunde ha varit bättre; nittio av hundra soldater är tvångsrekryterade egendomslösa och brottslingar, resten legoknektar. Endast en av tio av de hyrda knektarna är från utlandet.

Nordarmén är de litonistiska länens gemensamma härmakt och består för tillfället av elva lätta infanteristkompanier, två bågskyttekompanier och två kavalleristkompanier. Ungefär hälften av styrkorna är stationerade i staden Matisia, vilket är ett viktigt startegiskt objekt. Sydarmén styrs av prinsen och hans bundsförvanter, och är betydligt starkare med sina tretton infanteristkompanier, tre bågskyttekompanier, två kavalleristkompanier och två armborstkompanier. Dock har norddelinor stöd av litonistkyrkans stora styrkor kyrkoknektar i landet, styrkor som kan förstärkas från t ex Wael.

Utrustningen är ganska standardiserad med nitläder eller härdat läderharnesk, spjut, sköld och svärd. Armborstkompanierna består av hälften armborstskytter och hälften lätta infanterister. Musikanterna i kompanierna spelar trummor eller tila. Tila är ett stort blåckblåsinstrument som avger höga toner, och i händerna på en skicklig spelman låter det mycket vack-

ert och speciellt. Tila spelar även av civila musikanter i Delinor.

Det bör påpekas att de båda styrkorna inte strider med varandra. Det råder alltså inget öppet inbördeskrig i riket där arméerna är inblandade, utan bara spänningar (som i och för sig kan utlöpa i stridigheter). Man bör också ha i åtanke att i händelse av inbördeskrig så stödjer den mäktiga litonistkyrkan nordarmén medan Sydarmén får stöd av de Aronatiska underbarnen.

Utöver de reguljära styrkorna i landet så har varje läns herre en liten styrka på omkring femtio krigare av skiftande kvalitet.

På grund av hotet från Zhu Kemplak har man låtit riva de flesta broarna över Tranquillerfloden, och gränsen patrulleras flitigt.

RELIGIONER

Det finns två stora religioner i landet; aronadomen och litonismen. Aronadomen är den ursprungliga tron, men i och med att den före detta regenten Losand den yngre införde religionsfrihet i Delinor så vann litonismen snabbt mark. I de norra delarna av riket så hade aronadomen sva-

gast stöd, så det var också där litionismen fick flest anhängare. I söder dock, var man starkt troende och kritiserade konungen hårt för beslutet. Tre år senare gjorde Losands brorson Prins Nolin statsvälvning och avrättade "kättaren". Omedelbart efter sitt maktövertagande började Prins Nolin (han behöll sin gamla titel även efter kuppen) försöka sätta stopp för de "mörka" trosläror som strömmade in i hans rike. Han lyckades i de flesta fall, men prinsens största misstag var undervärderingen av litionismen, som med all kraft fick folk att konvertera till "den enda tron". Från beslutet om religionsfrihet tog det bara sex år för litionisterna att omvända Matisia- och Dorosialänet. Då gav kungen upp och gav litionismen - men endast dem - tillstånd att verka i landet. När sedan också länen Falor och Mitalor antog den nya läran så började motsättningarna i landet märkas. Starkt troende aroner brände kyrkor och torterade litionistprästerna i speciella riter. De litioniststroende svarade med samma mynt, och så har det hållit på och så lär det hålla på ett bra tag därtill. Detta tysta religionskrig rasar som värst i Delianalänet, där nu ungefär halva befolkningen är aroner och den andra halvan litionister. Länsherren av Deliana har öppet gått ut och sagt att han tror på varken det ena eller det andra, men det kylde inte direkt ner de stridande parterna. Länsherren har nu befäst sig i sin borg i rädsla för attentat.

Aronadomen

Aronadomens färger är vitt och svart som symboliserar skillnaderna mellan liv och död. Arona är livets och dödens gudinna. Hennes speciella underbarn ger hon med sin makt ett extra långt liv. Aronadomen har tempel varhelst det finns folk att besöka dem. Templen är enkla trä- eller stenbyggnader med spartansk inredning.

En underlig företeelse i Delinor är de aronatiske underbarnen. Uppskattningsvis något mer än ett nyfött barn på tusen skiljer sig från mängden, då de har kritvitt hår. De har även visat prov på lång livslängd, över hundra år. Dessa barn utvecklar alltid en stark aronisk tro (även i en litionistisk miljö) och när de är runt tio år så får de drömmar som leder dem till ett av de få aroniska templen för stridslära. Spanare anställda av litionistkyrkan letar upp dessa barn och mördar dem, medan andra krinsas ("letare" på delinorska) försöker finna dem först och föra barnen i säkerhet. Det finns omkring tvåhundra-femtio underbarn och när de är fullvuxna är de krigare utan motstycke.

Litionismen

Litionismen baseras på tron på Efra, den enda guden, allsmäktig och allvetande. Litionismen har många kyrkor och präster i länderna där de är aktiva. Litionismen arbetar för att få total kontroll och förkastar samtliga övriga religioner. I många länder har de lyckats. Litionistkyrkan lovar att

de snart kommer vara den enda religionen i världen och flera mäktiga stater står på dess sida. Litionismen är klart organiserad och mäktig, den vaskar guld ur stater och människor och verkar ha hittat en aldrig sinande åder. Kyrkan har enorma rikedomar. För sina pengar hyr kyrkan legosoldater, bygger gudahus, manipulerar fler anhängare och utbildar fler präster i den sanna läran, men de driver också viss välgörande verksamhet såsom universitet och sjukvård. Dock överglänser kyrkans politiska, ekonomiska, diplomatiska och militära inflytande all andlighet den någonsin kan uppbrija, och välgörenheten är bristfällig och drivs allt för ofta av hengivna eldsjälur till präster, inte av kyrkan som så.

En sann litionist ska enligt Efra vara sparsam (dock inte när det kommer till allmosor i kyrkan), inte bruka våld (detta bud har dock litionistkyrkan gång på gång brutit emot), fördöma vilseledda personer

(personer med annan tro) och förkasta allt tro på sagor och magi. Den litionistiska kyrkan slår hänsynslöst ner alla som inte erkänner sig litionismens lära, alla som tror på alver och magi och andra som motarbetar kyrkan. Många stater har sett religionen som ett bra medel att få större kontroll över sina undersåtar och samarbetet stat/kyrka är ofta nära och intimt. Litionismen bildades för bara tre sekel sedan och är redan den största religionen i världen.

Litionismens gudshus kallas Sikasia och står att finna i de flesta städer och byar i litionistiska länder. Sikasiors utseende skiftar något från stad till stad och land till land. Ofta lånar arkitekten lite från det egna landets byggnadskonst (en sikasia i Rodina påminner ofta om Danols gamla borgar etcetera). Men gudahusen har också flera saker gemensamt. De är alltid så stora och vackra som det bara går och

de ger ett så pompöst intryck som möjligt. I alla större kyrkor finns alltid den obligatoriska Falaken, ett högt, högt torn vars topp utgörs av en gigantisk hand som sträcker sina fingrar mot himlen. Falaferna är alltid byggda i en lila kristall som i övrigt är mycket svår att tillgå på Öarna. Hur man får tag på falafkristallen är för människorna ett lika stort mysterium som vad som försiggår i uppe i tornen.

KÄNDA PERSONER

Prins Nolin Ati

Nolin är Delinors kung som trots det komplicerade läget har ett ganska bra grepp om riket. Dock har han inte lika mycket makt som kyrkorna. Han tillber Arona men har

ännu inte lagt sig i det tysta religionskriget i någon större utsträckning, antagligen för att han inte vill mista landets norra del. Han är 34 år gammal och hans stora intressen är arkitektur och botanik.

Piamor Geddin

Piamor är ett så kallat aroniskt underbarn eller en "vithåring". Han är aronadomens överhuvud. Han hatar litonismen och vill att de skall förbjudas i Delinor, Aronas rike! Under bara ett par månader har han blivit utsatt för flertalet lönnmordsförsök och under ett av dem utmärkte han sig genom att själv ha ihjäl tre lönnmördare med bara händerna.

Deyren Arantion

Deyren är högt uppsatt inom litonistkyrkan och den som leder missionsarbetet i Delinor. Han är kallad "befriaren" av folk i norra Delinor och har där starkt stöd från lokalbefolkningen.

Olav Qandor

Olav är en mycket berömd konstnär i södra Delinor. Han har bland annat målat Lanars vaktorn och flera rum i kungens Terrasspalats. Han är en starkt troende Aron och har på senare tid sålunda på ett par av sina verk målat ut litonisterna som blodtörstiga vildar.